

HELISKIING. BC je hvězdná destinace

154

Až orgasmický zážitek z plynulosti jízdy.

Adrenalin, krása, intenzivní zážitek a nekonečný, do té doby nepoznaný pocit svobody – takto popisují mnozí lyžaři své dojmy z heliskiingu.

Když vášnivého a zkušeného lyžaře **Milana Hejla** helikoptéra poprvé vysadila na panenském kopci pohorí Cariboo, dvě hodiny letu severně od Vancouveru, pomyslel si: „Povedlo se mi to! Jsem tady!“ Právě se mu plnil dávný sen. Druhou myšlenkou se však vrátil na zem. „A teď si musím dát bacha, abych to ve zdraví přežil.“ Sníh zvržený odlétající helikoptérou se pomalu usazoval. Skupinka Čechů se zklidnila. Byli mezi nimi ostřílení borci, kteří už za sebou měli podobných vzrušujících výletů několik. Milan Hejl byl novic. Poslední připomínky od průvodců – a pak už se odpíchnout a dolů...

CHATA SILVERTIP Lodge stojí na severním břehu východního ramena Quesnelova jezera. V létě rybářský ráj, v zimě cíl milovníků heliskiingu. Právě sem se z Prahy vydala parta českých lyžařů. Helikoptéra, která je stále dokola vynáší k vrcholům okolních hor, patří majitelům chaty. Lyžuje se až z 2 600 metrů nad mořem, v oblasti velké 1 462 kilometrů čtverečních.

„Myslím, že jsem relativně zkušený lyžař, protože jsem se svými rodiči absolvoval to, co si už spousta lidí mé generace neumí představit, že by dělala se svými dětmi,“ vypráví Milan Hejl. „Každou sobotu jsme celá rodina vyráželi autobusem z nádraží ČSAD Kutná Hora, sraz v šest hodin ráno, a byli v půl deváté v Peci, na Mísečkách nebo v Rokytnici. Do čtyř jsme jezdili a pak zase zpátky domů. Na heliskiingu jsem

155

byl poprvé, ale snil jsem o něm spoustu let. Pamatujete se, jak bývaly mezi týdeníkem a hlavním filmem předfilmy? Ještě kdysi na gymplu jsem viděl předfilm o tom, jak na Novém Zélandu vysadili lidi na kopci z vrtníku a oni jeli dolů – a od té doby bylo mým životním snem přesně tohle zažít.“

Takže jste si sen splnil. Jaké to bylo?

„Vzrušující. I když to, co jsme prožívali, nebylo úplně to samé, co jsem měl zafixované z filmu o Novém Zélandu. Náš kanadský heliskiing se totiž překvapivě odbyval mezi stromy. Byli jsme tam v březnu 2009 a napadlo mimořádně hodně sněhu. Nemohli jsme tedy jezdit úplně vršky, protože tam hrozily laviny. Sníh se občas sesouval i v průsecích, kterými jsme jezdili. Takže z bezpečnostních důvodů jsme se museli držet mezi stromy. Jedete řídkým lesem a využíváte různé palouky a mýtiny. Princip však zůstává zachovaný, pokaždé si jedete svou vlastní čerstvou stopou. Ale jen málokdy jsme prožili ten oslňující rozmach, kdy člověk jede volným prostorem – sněhové podmínky nám to neumožnily. Na druhou stranu jsme zažili, jak sníh vířil kolem nás a měli jsme ho do pasu.“

První dva dny jsem byl trošičku nervózní, protože to je úplně jiný lyžařský styl. Mu-

síte přenášet váhu zcela odlišným způsobem. Když ji totiž přenášíte klasicky, tak se vám jedna lyže zaboří a okamžitě spadnete. Takže je potřeba přenášet váhu velice jemně a styl jízdy nakonec vypadá tak, že člověk si jakoby jenom přišlapuje a přenášení váhy se odbývá v ramenou. Jakoby jemně kličkujete. Zde, na rozdíl od normálního lyžování, platí, že čím je svah strmější, tím lépe se vám jede. Takže nejprve se musíte zbavit obav. Zjistíte, že v hlubokém sněhu se lyže kontrolují strašně dobře, zatočit dokážete prakticky na místě. A je potřeba udržovat určitou rychlost: strmější svah a určitá rychlost vám umožní přeskakovat, takže člověk krásně vytáčí oblouky a kontroluje jízdu. Je to úžasný pocit, když sníh víří kolem, a úplně orgasmický zážitek z plynulosti jízdy.

Byli jsme desetičlenná skupina a dva průvodci, kteří jeli první a poslední. Ukazovali cestu a hlídali nás, aby se nám nic nestalo. Nejlépe si lyžování užijete, když jedete vlastní stopou. To se musíte naučit, protože pokud se dostanete do míst, kde už někdo projel před vámi, lyže zrychlují a hůř se kontrolují. A poměrně nepříjemná situace nastane, když projíždíte už vyjetou stopou a pak vjedete do hlubokého sněhu – tam se vám lyže rychle